

Karantin boşluğu

Gecənin həzin təsəllisində uyumasına rəğmən bu sabah da insanlardan çıpaq idi şəhər, ağlamaq istəkiydi... Qanadlarını çırpıb dünya boyda qəfəsində var-gəl edirdi depressiya... Polis geyimində dolaşırdı tənhalıq, Cəza yazılmışdı küçələrdə məvacibsiz dolaşan ümitsizliyə bu səhər... Bağlı qapılar arxasında susmuş piştaxtaların toz basmış səssizliyinə lənət oxuyurdu, kəsilməmiş tıxacları özləyirdi aqressiya... Spirt qoxulu bir virus sərxoş addımlarıyla lərzəyə gətirdikcə küçələri qorxunc maskaların altında atəşləndirdi gerçəklik... Məsafə-məsafə uzaqlaşdı gündüzlərə bu ölkənin insanları kimi gecələri... İşiq dirəklərində yanığı saralan lampalar da şahidimdir, küçələr boyu sevişirdi təklək... Mənsə xəyalını qoynuma alıb, gözlərimi qapayıb nəm saçlarını yastığa dağıtmışdım arzularımın... Həsretimin titrək nəfəsini qurtum-qurtum içirdim. İllər sonra ruhumun karantin boşluğundan çıxıb, cənnətindən keçirdim...

Karantin sabahı

Yenə yoluxma sayı artmışdı vücudumda səssizliyin, Darıxmağın nağılını danışırdı gözlərim... Şəhərin insandan yoxsul küçələri kimi kimsəsiz idi ruhum. Süni nəfəs aparatında havası çatmırdı dodağında sıxılan, sənə deyəmmədiyim sözlərin... Yoxluğun ayrılıq köynəyində ən böyük virus kimi üşüyürdü canımda. Təkləyimin ən ədalətsiz bölgüsü kimi gecələrə çilikləndirdi ahım. Mən yuxularım boyu filmin gedən gözlərimdə səni yaşadıqca sən bütün ruhumu saran. pandemiya kimi mutasiyaya uğrayırdın qanımda... Yoluxucu baxışlarının boşluğa çırpılan uçurum ağrıları və bir də tənhalıqda sən ağrıyan varlığının atəşindən sayıqlayırdı yenə bir karantin sabahı... Həsretindən mesaj almışdım...

**Göylərə əmanət elədim səni,
Təyyarə kölgəsi düşdü üzümə...**

Aysel Xanlar qızı
SƏFƏRLİ

Karantin gecəsi...

Həsretindən bir çırpı od götürüb yandırdım zülmətin bağrını, Gecədən qalma yorğun baxışlarımı otağın tavanından zorla yığıb yuxuya vermək istədim... Gözlərimdən tökülən ümitsiz çırpınışlar yoxluğunun 40 dərəcəlik həsrətində xumarlanırdı... Dünya pandemiya yuxusunda sayıqlayarkən yuxuya verməyə çalışdığım bir gecə depressiyanın qucağında tumarlanırdı... Beləcə əriyirdi ömür, şam kimi yaşayaraq... Bu karantin gecəsini də bitirməyə çalışırdım, Epidemik arzuların yoluxucu təkləyində sənin görəmmədiyən ağrılarımla saat əqrəbiylə başqa bir sabaha daşıyaraq... Dünyanın karantininə bənzəməirdi məninkisi...

Karantin qapanması

Bir damcı qəhər ilişmişdi gecənin boğazında, Udquna bilmirdi həsrət çığırılarını... Dünyanın səssizliyinə boş-boşuna göz vururdu işıqforlar... İnsanlar izdihamını yığmışdı yolların sinəsindən... Küçələr ən çox sevdiyi köynəyi kimi soyunmuşdu səs-küyünü, kimsə duymurdu şəhərin pandemiya qorxulu bağırılarını... Bütün düşüncələr ambulans səsində şütüyürdü.

Həyata pəncərələrdən baxan gözlər vahimələnirdi anbaan artan rəqəmlərin böyüməsindən... Maska altında donmuş güllüşlər qayıtmasından qorxurdu əvvəlki istiliyinin, hərərətsiz qalmaq üçün dua edirdi... Sinirlər karantin qapanmasıyla səbirsizləşir, dünya qısa qapanma adı altında alovlanıb gedirdi... Mənsə bütün bunların yükünü təkbəşinə daşımağa çalışaraq kədərin mutasiyaya uğramış yeni formasında yoxluğunun rəsmiini çəkirdim otağımın soyuq divarına, Sənsiz keçən vaxtı yazırdım saat əqrəbinin sürət qatarına... Bilirsən, hər həsrət öldürücü, ağrılı bir andır... Karantin bitməsinə az qalmış, bəs bizim karantinimiz sonu nə zamandır???

Təyyarə kölgəsi

Göylərə əmanət elədim səni, Təyyarə kölgəsi düşdü üzümə. Arxanca su səpən gözlərim dedi, "Gedənlər qayıdır bəzən, üzülme".

Bir dəli uçuşla ucaldı ruhum, Səni buludlarda gözdü, tapmadı. Eşqin etəyindən üzülən əlim, Hicran yaxasından tutub qopmadı.

Səni uzaqlara daşıyan pilot, Dönüşdə həsrəti qaytardı geri. Qəzaya uğradı arzularım da, Dərdim paraşütlə qurtuldu diri.

Mənim uçuşlarım təkbiletlik eşq, Keçmişə daşdı boz çamadanda. Mənim uçuşlarım tənxiyə düşdü, Ümidlər qəzada itən zamandan...

Ağlayım...

Sənə məhkum qəfəsimdə Ömürlük qalsam bəsimdi. Ver bir qurtum nəfəsindən saxlayım...

Ahlar doluşmuş köksümlə, Tükənmiş, zəif səsimlə, Gözlərimi son əksinlə, bağlayım...

Tutub bir ömür yasını, Ruhun susmuş duasının.

Ver, ölümün havasını qoxlayım...

Həsretimin dərd yerində, Bir qəm gizlənib dərində. Gəl, öp bulud gözlərimdən, ağlayım...

Sudan bezmiş bir balığın, Qayıtma suya qalığın... Qoy səninlə ayrılığın, yoxlayım...

Bir şəkillik ömür olum

Bir şəkillik ömür olum, Bezdirim dar çərçivəni. Divarlar yaşaya bilsin, Sən yaşaya bilmə məni.

Boylanım fərqli rənglərdən, Gördüyümə keçmiş deyim. Mənə ağ rəng ömür seçən, Başqa bir rəng seçmiş deyim.

Çərçivələr assın məni, Divar çəksin çarxımına. Sular boğan baltıq olum, Sevilim dərd qarmığında.

Yaşanım bir çərçivəlik, Divarlarda bəzək kimi. Hər dərdən eşqin rəsmiini çəkən, Tozun alsın xətirəmin.

Saati qurub ölümə, Zamanın durum qəsdinə. Başım Allahın dizində, Ayağım göyün üstündə.

Bir şəkillik ömür olum, Bezdirim dar çərçivəni. Divarlar yaşaya bilsin, Sən yaşaya bilmə məni...

Mən səndən sağalmadım

Gecənin nəfəsində Sıxıldıqca sıxıldım. Milyon il bundan əvvəl Ölüb, səndən doğuldum. Azdım yoxluqlarının İt hürən tərəfində, Kədər-kədər çoxaldım...

Otağım qaranlığın Buz nəfəsiyin açdı. Sevinc dərde qoşulub, Yanlış tərəfə qaçdı... Həyat qartal caynaqlı - Qanad çaldım yuvasız, Göyərçinlərim uçdu...

Kölgəmi qaranlığın Asdım bir ağacından. Boynumu qalın etdim, Soyuq dar ağacından. Ruhumu tikən dərdi Dar elədi üstümə. Kəpənək ömrü oldu, Bu eşq öldü ovcumda...

Yastıqları əzdikcə Hey pərişan saçlarım, Təkləkəndən şığıdıqca Otaqların divarı, Gözümü duman örtüdü. Üşütmələri artıdı Ruhumda son baharın... Mən səndən sağalmadım!..